

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 września 2025 r.

sprawy **A. M.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 11 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 2142/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Chrzanowie

z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 547/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[JJ.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Chrzanowie z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 547/21, uznano oskarżonego A.M. za winnego czynu z art. 284 § 1 k.k., za

który wymierzono mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby w wymiarze 3 lat oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 15 zł. Zasądzono od niego także środek karny - obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 171.900 zł.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 11 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 2142/24, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że zakwalifikowano czyn oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając za niego karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny wysokości 300 stawek dziennych po 15 zł. Orzeczone przez Sąd I instancji warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody odniesiono do przypisanego oskarżonemu ww. przestępstwa. W pozostałym zakresie w odniesieniu do A.M. utrzymano w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na jego korzyść i zarzucając:

„1. Bezwzględna przyczyną odwoławczą ustanowioną w dyspozycji art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegającą na:

a. Nienależytym obsadzeniu Składu Orzekającego Sądu Odwoławczego poprzez wzięcie udziału w orzekaniu przez SSO X. Y., awansowaną uchwałą KRS Nr [...] z dnia [...] 2021 roku, stąd też rzeczony wyrok - w przypadku uznania, iż poprzez jego wydanie w takim składzie doszło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności - winien zostać wyeliminowany z bytu prawnego.

b. Nienależytym obsadzeniu Składu Orzekającego Sądu Odwoławczego wydającego wyrok w dniu 29 stycznia 2024 roku, uchylonego następnie wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2024 roku, sygn. akt. III KS 46/24, poprzez wzięcie udziału w orzekaniu przez SSR del. X.1 Y.1, co nastąpiło pomimo tego, iż rzeczony Sędzia nie został prawidłowo delegowany w trybie art. 77 § 1 Ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2001 roku,

nr 98, poz. 1070 ze zm. - zwanej dalej „Ustawą”] do pełnienia funkcji Sędziego w Sądzie Okręgowym w Krakowie, gdyż jego delegacja nie jest udzielona na czas określony nie zawiera wskazania przez uprawniony organ daty (dnia, miesiąca, roku) kończącej piastowanie przez tegoż Sędziego obowiązków służbowych w rzeczonym Sądzie.

2. Rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci naruszenia przepisu art. 286 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy nie wykazano ponad wszelką wątpliwość, że:

a. pokrzywdzona nie miała świadomości co do rzeczywistych skutków rozporządzenia, jakiego dokonała zawierając umowę z dnia 15 grudnia 2000 roku, (zaś Sąd odwoławczy wskazał, że pokrzywdzona miała świadomość treści i znaczenia umowy, co w sposób oczywisty niezgodne jest z opisem czynu przypisanego oskarżonemu i świadczy o nieprawidłowej subsumcji dokonanej przez Sąd odwoławczy),

c. skazany A.M. działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym doprowadzenia pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co prowadzi do wniosku, że nie doszło do wypełnienia znamion tego przestępstwa i nie było podstaw do jego zastosowania oraz skazania oskarżonego za czyn z art. 286§ 1 k.k.

3. Rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci naruszenia przepisu art. 440 k.p.k. poprzez zignorowanie przez Sąd odwoławczy:

a. prawidłowej oceny materiału dowodowego Sądu I instancji w zakresie w jakim nie wykazano w dostateczny sposób winy skazanego, zwłaszcza w zakresie przypisywanego jemu zamiaru kierunkowego, co spowodowało zmianę orzeczenia Sądu I instancji, mimo, iż zmiana ta była rażąco niesprawiedliwa

b. okoliczności powtórzenia pełnej argumentacji, wręcz przepisania uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego wydającego wyrok w dniu 29 stycznia 2024 roku, uchylonego następnie wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2024 roku, sygn. akt. III KS 46/24, a dodatkowo wydanego w nienależytym obsadzeniu Składu Orzekającego Sądu, tym samym zaniechania dokonania przez

Sąd Odwoławczy własnej oceny materiału dowodowego w sprawie i wysunięcia własnych wniosków co do prawidłowości orzeczenia Sądu I instancji”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

W odpowiedzi na kasację, Prokurator Rejonowy Kraków-Krowodrza w Krakowie wniosła o oddalenie tej kasacji jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie wskazać należy, że kasacja obrońcy skazanego A.M. została rozpoznana jedynie w odniesieniu do pierwszego zarzutu, ponieważ w pozostałej części była niedopuszczalna z mocy ustawy. Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to w przypadku kasacji składanej przez stronę nie dotyczy jedynie uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Wobec skazania A.M. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, dopuszczalne było sformułowanie w kasacji jedynie zarzutów o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Ten jedyny zarzut zatem, który mógł podlegać rozważeniu w toku niniejszego postępowania kasacyjnego, okazał się jednak oczywiście bezzasadny.

Zaczynając od drugiej części tego zarzutu (1b.) podkreślić trzeba, że dotyczył on składu orzekającego, który wydał inny wyrok niż zaskarżony kasacją (uchylony zresztą przez Sąd Najwyższy, a zatem już нефункционujący w obrocie prawnym). Z tego względu oczywistym jest, że niniejsze postępowanie kasacyjne nie stanowiło właściwego forum do rozważania prawidłowości obsady sądu wydającego orzeczenie w innym, uprzednio toczącym się względem oskarżonego, postępowaniu.

Również pierwsza część zarzutu (1.a.), w której obrońca zakwestionował bezstronność sędziego M.. zasiadającej w składzie wydającym wyrok zaskarżony kasacją w przedmiotowej sprawie, nie mogła zasługiwać na aprobatę. Zgodnie z

uchwałą składu połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi m.in. wówczas, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Autor kasacji wskazał jedynie, że w składzie Sądu odwoławczego zasiadała sędzia X. Y., która została powołana na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., co w jego ocenie doprowadziło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności przy rozpoznaniu sprawy. Nie wykazał jednak przy tym żadnych konkretnych okoliczności świadczących o powiązaniach SSO X. Y. z władzą wykonawczą. Tego rodzaju argumentacja zarzutu nie jest wystarczająca do uznania przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. za spełnioną czy też powodującą konieczność zainicjowania postępowania testowego w niniejszej sprawie. Zauważenia ponadto wymaga, że postawa sędziego X. Y. była analizowana w innych postępowaniach przed Sądem Najwyższym, w których nie stwierdzono podstaw do zakwestionowania jej bezstronności i niezależności (zob. m.in. postanowienie z dnia 21 maja 2025 r., sygn. akt III KK 55/25, wyrok z dnia 16 lipca 2025 r., sygn. akt III KK 228/25).

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia podniesionej ani żadnej innej bezwzględnej przyczyny odwoławczej, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści ogólnej reguły z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]